

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1095/2019
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љубише Пешића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љубише Пешића, адвоката Животе Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 150/18 од 26.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 545/2019 од 11.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љубише Пешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 150/18 од 26.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 545/2019 од 11.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К 150/18 од 26.03.2019. године, окривљени Љубиша Пешић оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци и због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године у коју се урачунава време проведено у притвору од 02.10.2017. године до 29.05.2018. године. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 31.701,00 динар као и да Основном јавном тужилаштву у Зајечару на име трошкова поступка плати износ од 52.033,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећена АА и малолетна оштећена ББ су на основу члана 258. став 3. ЗКП ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 545/2019 од 11.09.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зајечару,

окривљеног Љубише Пешића и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Љубише Пешића, адвокат Живота Стојановић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љубише Пешића је неоснован.

Бранилац окривљеног Љубише Пешића у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се заснивају на незаконитим доказима – исказу АА и документацији Центра за социјални рад у ... (извештај овог центра од 20.03.2017. године и његова обавештења од 13.09.2017., 04.11.2016. и 28.04.2016. године). У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је малолетна ББ искористила право да не сведочи у кривичном поступку због чега је њен исказ издвојен из списка предмета, али се побијана пресуда, према ставу браниоца и поред тога заснива на њеним казивањима која су посредно коришћена преко исказа њене мајке која је препричавала оно што је наводно чула од своје малолетне ћерке.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Љубише Пешића, Врховни касациони суд оценио је као неосноване из следећих разлога:

Наиме, исказ АА, саслушане у својству сведока, насупрот наводима захтева не представља незаконит доказ на коме се пресуда не би могла заснивати.

По оцени овога суда, сведок АА сведочила је само о својим непосредним сазнањима у вези са претњама које јој је окривљени упућивао преко ћерке, малолетне оштећене ББ, у више наврата у другој половини 2016. године као и о чињеницама које је она сама опазила својим чулима (узнемиреност и нервоза ћерке након сусрета са оцем), а не и о садржини исказа малолетне оштећене ББ, датог пред Основним јавним тужиоцем у Зајечару, који доказ је издвојен из списка предмета. Када су у питању друга два догађаја од 10.09.2017. године и 12.09.2017. године који су обухваћени чињеничним описом радње извршења предметног кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, сведок АА није била њихов очевидац због чега је суд чињенично стање у овом делу утврдио пре свега на основу исказа ВВ и ГГ, саслушаних у својству сведока, које су биле присутне када су се наведени догађаји одиграли, тако да исказ малолетне оштећене није

коришћен ни у овом случају. Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да исказ сведока АА није у супротности са било којом одредбом Законика о кривичном поступку, тако да се не ради о незаконитом доказу у смислу члана 84. став 1. у вези са чланом 16. став 1. ЗКП, на коме се пресуда не може заснивати.

По налажењу овога суда неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да су акти Центра за социјални рад „ДД“ ... од 13.09.2017. године, 20.03.2017. и 28.04.2016. године, као и обавештење овог Центра од 04.11.2016. године незаконити докази.

Из садржине ових аката произлази да се исти не односе на чињенице и околности из изказа малолетне оштећене ББ да би суд на основу њих посредно користио наведени доказ, већ је на основу истих утврђено и то: на основу акта Центра број 2-56120-486/2017 од 13.09.2017. године – да је оштећена АА заједно са малолетном ћерком, оштећеном ББ наведеном центру пријавила вршење насиља према њеној ћерки и упућивање претњи њој самој преко детета од стране окривљеног, те да се иста обраћала центру са захтевом за пружање заштите од насиља бившег супруга, окривљеног Љубише Пешића; на основу акта центра број 2-56120-486/2017 од 20.03.2017. – анализа стања у породици оштећених и које мере центар планира да примени у односу на родитеље малолетне оштећене; на основу обавештења центра број 2-56094-1995/2016 од 04.11.2016. године – да је центар обавестио Основно јавно тужилаштво у Зајечару да се оштећена АА дана 03.11.2016. године обратила центру те да постоји висок ризик од ескалације насилног понашања окривљеног у односу на бившу супругу, оштећену АА и на основу акта центра од 28.04.2016. године – да се оштећена АА обратила центру и исти обавестила да јој супруг упућује претње преко њихове заједничке ћерке уз констатацију да је окривљени пред радником центра износио претње усмерене према оштећеној АА.

Из изнетог произлази да наведени акти Центра за социјални рад ... представљају службену документацију о предузетим мерама из надлежности наведеног органа које су предузете у оквиру поступка у случају пријављивања насиља у породици, те као такви, ни сами по себи нити по начину прибављања не представљају доказе на којима се пресуда не би могла заснивати у смислу члана 84. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да се правноснажна пресуда заснива на незаконитим доказима и да је иста донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић